

JÁSZAPÁTI ÉS VIDÉKE.

Társadalmi és közgazdasági hetilap. — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 ..
Negyed évre	2 ..

Felelős szerkesztő:

ifj. Imrik József.

Egyes szám ára 20 fillér.

Nyilttér soronként 40 fill.

Kéziratokat vissza nem adunk.

Rákóczi itthon.

Írta: dr. Fehér Jenő.

Messze idegen rög alól a hazai földre visszatértem mélységes hódolattal köszöntünk, nagyságos Fejedelem! A lomb-hullató őszi szellő buszokogása, a magyar nép örömkönyekben fűrésztött bánata kísér uj pihenő helyedre. Köszöntünk téged, bujdosó társaidal egyetemben, mint ideálökká finomult hőrszait a szent szabadságnak, eszményeit az önfeláldozásnak, megalkuvást nem ismerő vitézeit a hősi magyar típusnak.

Közel kétszáz éve annak, hogy a szabadságért emelt fegyvered hitvány árulás és ármány kitepte kezedből és te szemeidet reményvesztetten hordoztad körül utóljára a magyar földön, amelytől sorsod bucsuzni készített. És néhány száz hü emberrel ott állva a határon, elszorult szívvel gondoltál vissza a változékony idők árjában semmivé lett reményeidre, foszlányokra tépett csillogó vágyaidra. És a patak vize, amelyet eltikkadt ajkaidhoz értettél, keserű volt, mert könyeid

hullottak bele. És a föld göröngye megvérezte lábaidat, mert gyönyörűséges álmaid romjain jártál. És fölötted borus volt az ég, mert imádott néped fölött elsötétült a nap . . . Lehajtott fővel, panasztalan megadással, de egy nemes, nagy lélek büszkeségével hagytad el a haza földjét, a melyért küzdöttél, szenvedtél véred hullásával, lángelked fényével, csodaszép jellemed hajlithatatlan erejével, földi kincsed feláldozásával, izzó hazafisággal és rendületlen bizalommal egy szebb jövődöt íránt.

Közel kétszáz éve, hogy szegényebbek lettünk veled. Azóta mindig visszavártunk! Nincs annyi cseppje az oceánnak, a hányszor sóhajtoztunk utánad.

Rákóczi! Mily varázslatos ez a név! Van benne vágy, büszkeség, remény, keserűség, bánat; van benne tetterő, elszántság, hősiség, fegyvercsörgés, villámlás; és van benne édesbus melódia, suttogó szerelem, odaadó gyöngédség, színes ábránd, bűbajos madárdal. . . .

Rákóczi! Kettéhasad a kétszáz-

éves mult kárpítja! Ficákoló paripáikon megjelennek a kuruc vitézek, homlokukon a szabadságszeretet glóriájával, szemekben a halált megvető bátorság nemes tüzevel. Sátra előtt ül a vezér. Fejét kezére hajtja. Tekintete a messzeségbe téved. Egyszerre megszólal a tárogató hangja. Bánatos, álmatag melódiája a szívekbe markol. A kurucok viharedzett, kemény arcvonásai elsimulnak és csodás ellágyulás tükröződik rajtuk. A fejedelem fűrtös feje lejjebb hanyatlik, arcán gyönyörrel párosult fájdalom rezdül át, kebléből mélységes sóhaj tör fel és szemeit mintha köny homályosítaná el. . . . E pillanatban harsona riad a közeli hegy ormán. A tárogató elnémul. A fejedelem föláll és int. A kurucok egykettőt igazgatnak a nyereg-kápán és földrengő robajjal vágatnak az erdőszélén felbukkanó labancsereg ellen. A vezér is lóra pattan és továtünik a ködös messzeségben. . . .

Ime képzeletünknek egy röpké felvillanása így hozza elénk Rákóczi tündöklő alakját és a szabadság nevében érette halni kész bajtársainak dallás

TÁRGA.

Halottak napján.

Írta: Tar Kálmán.

Lassan ereszkedett le az őszi köd a határra s a sűrű ködfátyolon át csak néha villant fel egy-egy égő gyertya a temető valamely sírdombján, kékes fényével jelezve az irányt a keményre fagyott földön baktató embereknek, akik a faluból vagy a tanyákról igyekeztek a halottak birodalmába, meglátogatni elhalt kedveseiket. A temető kis harangja hívogatóan kiáltott bele az est homályos ködébe s a sírokon egymásután gyulltak ki lobogó gyertyafények. Férfiak, asszonyok, gyermekek térdelték körül a sírdombot, amely alatt örök álmát alussza a szeretett lény. Némelyek erősen bámultak a gyertyák lángjába, talán eszökbe jutott, hogy ugy fogy az emberi élet, mint az a gyorsan apadó felier gyertyaszál; mások kezöket összekulcsolva imát mormoltak vagy halkán suttogtak egymás fülébe, felhiva az elhunytak emlékeit. Ott járkáltam én is lehajtott fővel a

kivilágított sírdombok között s a besüppedt, betaposott sírhantok tetején. Mély gondolatok kavargtak lelkemben. Hisz előttem volt az emberiség sorsa, a cél, melyért egy hosszú életen át küzdünk, a vágyak, mik forró szívünkben szakadnak ki; a célt itt érzük el s vágyaink itt teljesülnek be, egy sírdombért élünk, amit tetemünk fölé raknak. És érdemes ezért a sírdombért, mely alatt csontjaink porladnak, egy keserves életet átszenvednünk? A kérdésre egy alacsony, igénytelen kőkereszt felelt, amelyen a gyertyafénynél látszott az írás: Feltámadunk! Bölcs ember lehetett, ki csak ezt az egy szót vésette rá sírkövére, mert ebben az egy szóban ugyanis benne van minden.

Feltámadunk!

Ez a szó üzi ki szívünkben a pusztulás és enyészet képeit, amik a halottak fenségese mély ünnepén betöltik a lelket. Az elmulás, az enyészet képe mindenütt s mégis úgy látom, mintha a korhadt fakeresztek és darabokra tört márványemlékek mögött a feltámadás angyala már ajkához emelné harsonáját. Ezt a sírokba beható harsonaszót várjátok nagy epedéssel ti, a temetőnek csendes lakói. Várjátok erős vagyódással ifjak és öregek, várjátok, kik évezredek előtt szállottatok síroktokba és várjátok, kik fölé tegnap

emelkedett sírhalom. Mi még egy kevéssé az élet utjait járjuk, aztán letérünk hozzátok és együtt lessük a sírokat felnyitó harsonaszót, mert él a lelkekben a remény, mert erős a szívekben a hit: feltámadunk!

Tovább mentem. A sírok kis birodalmában lobogtak a gyertyák s én olvastattam az írást, ami a sírkövekre volt vésvé. Haladtam beljebb, a temető közepe felé, ahol mind-sűrűbben meredeztek az égnek az akácfaik lombjavesztett ágai. Nemsokára elértem az én halottaimhoz. Ott nyugosznak mindnyájan szép sorban egymás mellett. Mindegyikük sírhalmán borostyán fut körül s a zöldlevelek a gyertyák világánál, a kietlen környezetben oly szépen olvadnak össze a fehér márványkeresztekkel. Odaállok a márványemlékek elé, rájuk vetem két szememet s mintha azok a hideg kövek föllevenednének s beszélni tudnának. Sorban megszólítom őket s ők felelnek rá mindnyájan. Elbeszélgetünk szótalanul sokáig, de aztán küldenek: menj, látogass meg másokat is.

Megyek, meglátogatek másokat is.

Visszahívom azok emlékeit, akikre senki sem gondol, akiket mindenki elfeledett. Közel egymáshoz két sírkő áll sötétben, elhagyottan. Nem gyujt rajtok gyertyavilágot és nem térdel mellettök senki. Ismerem ezt a két ke-

csapatját. És mi képzeletünk szárnyain vajmi sokszor szállottunk vissza a multba. Álmatagon lehunyva szemünket, merengő lelkünk be sokszor idézte fel históriánknak azt a korszakát, amelynek Rákóczi volt a hőse, legdélcegebb vitéze. És hányszor zárandokoltunk a távol keletre, Rákóczi, Zrinyi Ilona, Tököli és a többiek sírhalmához, hogy egy szál virágot tépjünk onnét, a megszentelt porrészek közelében. Egy szál virágot a reménynek, a hitnek, a jobb jövődöhoz való bizodalomnak illatos zálogául.

Rákóczi! Eddig csak a képzelet merészróptü szárnyain jöttél haza hozzánk! Most ime, ütött végre az óra, hogy — százados sírodból kikelve — porráváltan, de szent neved örökké üde varázsával térsz vissza közénk, hogy itt maradj az idők végeztéig. Nem kell többé messze idegenbe zárandokolnunk, ha nehéz órákon hazafias fájdalmunkat akarjuk elpanaszolni, vagy örömkönyeket akarunk sírni eszméid diadalán. Itt vagy közöttünk! És megszentelt poraid a néma sírfenekről is bátoritanak, buzditanak, felemelnek, biztatnak, vigasztalnak. . . .

Drága minékünk ez a magyar föld. Ezer éves multunk millió szála füz minden rögéhez. De most, hogy a te poraid is összevegyülnek vele, még sokkalta drágább lesz e haza minden göröngye a mi szívünknek.

Áldott legyen az óra, amelyen hazajöttél; ezerszer áldott a föld, amelyben pihenni fogsz és milliószor áldott a nép, amelyből való vagy. Fogadjuk, hogy méltóak leszünk dicső emlékedhez és törekvésünk leszen megközelíteni életed gyönyörű ideálját: a rég sóvárgott, édes, mámorító, ragyogó szabadságot!

resztet, a sötétben is látom az irást, amely rájuk vésetett. Rövid pár szó van mind a kettőn. Az egyik: Dr. Vizi József; a másikon: Tóth Albert, a nemzet napszámosa. Amaz orvos volt, a betegeket gyógyítá, emez tanító, ki ifjakat nevelt a hazának. Nemes hivatás mindkettő és e férfiak híven teljesíték kötelességüket. A tanító félszázadon át öntötte az ifjak szívébe a munkaszeretetet, az orvos kidölt pályája kezdetén. Megölte fiatalon az emberiség átka, a tüdővész. Most itt nyugszanak egymás mellett, elfeledve az élektől.

Nem messze tőlük hatalmas, mohhal belepert kőkeresztet olvasom az irást: „Kiket a cholera, mirigy e sírhalmokkal fedez: Örök nyugodalom nékiek. 1831.“ Ki tudja, hány ember emléket jelzi ez egyszerű kőkereszt? Szegény halandók, kiknek nem jutott az a kétése boldogság sem, hogy sírkövükre rávésésék neveiket. Pihennek csendesen, névtelenül.

Innét a nagy kőkereszt mellől oly megkapó, poétikus képet nyujt most a temető. A sok kis gyertya kékes lángja sejtelenesen csillog felém a száraz, targallyak között s az emberi leikeket valami különös, rejtelmes érzés tölti be, amikor a szem látja a sírok körül térdelő alakok halványan elmosódó körvonalait. Önkéntelenül eszembe jut, hogy mennyi boldogság rózsaszínű ködét tépte már szét az a kereszt, amit a sír elé szurnak és sejttem, hány mindennapi tragédiának utolsó felvonása az a néhány fekete göröngy,

Rákóczi-ünnepek.

II. Rákóczi Ferenc fejedelem és bujdosó társai szent hamvainak hazahozatalát a fényes országos ünnepek mellett méltó módon megünnepelte az egész vármegye s így a Jászság minden községe is.

Szólukon fényes istentiszteletek, diszközgyületek s az iskolák lelkes lefolyásu ünnepei tették különösen jelentősé a kegyelet szent napját. — Jászberény városából mintegy 500 ember zárandokolt a szent hamvak elébe, a hatvani állomásra, *Koncsok* polgármester vezetése alatt. E két község azonfelül küldöttség által képviseltette magát úgy a budapesti mint a kassai és kézsmárki ünnepeken is.

Jászapáti szombaton, október 27-én este kezdődött az ünneplések sorozata a Kaszinó hangversenyével. A kitünően sikerült s mindvégig lelkes hangulatban lefolyt hangversenyen elsőnek a helybeli úri dalárda *Fekes* Sándor karnagy vezetésével a Szózatot énekelte el. Ezután *Vágó Pál* elnök szép beszédben méltatta az ünnep jelentőségét. Majd *Dzurik* Józsefné drné zongorán, *Fuchs* Zenó jászkiéeri ellenőr pedig fuvolán kurucnótákat adtak elő óriási tetszés mellett. *Pataky* Irénke cimbalmon és *Czabaly* Jenő tanító hegedűn szintén kurucdalokat adtak elő pompásan összevágó előadásban, mélyseges érzéssel és sok helyen rendkívül ügyes technikával. *Dzurik* Józsefné drné és *Kanzó* Mátvás zongorakíséret mellett duettet énekeltek a közönség rendkívüli tetszése és szünni nem akaró tapsai között. *Hammer* Ferenc szavalt; *Pethes* Erzsike és *Straub* Jolán négykezes zongorajátékot adtak elő bevezetett művészettel és tökéletes tudással az összes jelenlévők osztatlan gyönyörűségére és végül a dalárda a Hymnust énekelte s ezzel a szép estély véget ért. A befolyó jövedelmet a Rákóczi-emlék-alap javára fordították.

Másnap, vasárnap délután 3 órakor az izr. népiskola tartott szép ünnepélyt Jászapáti. *Berliner* Ármín tanító ünnepi beszédje, a tanulók énekkarának szép énekszámai, *Brieger* Erzsike, *Berger* Ida, *Donáth* Zoltán és *József*, *Spitzer* Anica, *Führer* Juliska és *Weintraub* Imre szavatai s különösen *Weintraub* Imre és *Straszer* Margit éneke *Spitzer* Irma és *Gróf* Katinka hegedűjátéka kü-

lönös elismerést érdemelnek. A szép iskolai ünnepen az intelligencia nagyrésze, az iparoskör s a legtöbb gazdakör is részt vett.

Hétfőn reggel 9 órakor rekviemet mondott *Radványi* Béla s. lelkész a helybeli templomban, melyen az előjáróság, képviselőtestület, a szolgabíróság, járásbíróság, csendőrség s az összes iskolák megjelentek. Az istentisztelet után iskolai ünnepelemek voltak, este pedig fényes kivilágítás. — Kedden délelőtt 10 órakor a község képviselőtestülete *diszközgyülest* tartott, melyen *Vágó Pál* festőművész nagy tetszéssel fogadott beszédet mondott II. Rákóczi Ferenc történelmi szerepléséről. A szép beszédet egy példányban az apáti, egy példányban pedig a vármegyei levéltárba fogják elhelyezni.

Jászkiséren vasárnap este az ottani függetlenségi és 48-as kör tartott rendkívüli nagy sikerü Rákóczi-ünnepet óriási közönség részvétele mellett. A szép ünnepet *Rónay* Béla főjegyző magvas megnyitó-beszéde vezette be. Utána *Kereszlessy* Sándor ref. lelkész mondott költői lendületü s mindvégig figyelemreméltó emlékbeszédet Rákócziról. Majd a dalárda kurucdalokat adott elő *Szabó* Sándor ref. kántor vezetése mellett s végül *Rónay* Béla hazafias beszéddel bezárta az ünnepet.

Másnap, hétfőn délelőtt mindkét templomban ünnepi istentiszteletet s utána az iskolákban iskolai ünnepeket tartottak. Különösen szép és lélekemelő volt a ref. iskolák ünnepe, melyen *Szabó* Sándor tanító megalakította az iskolai zászlóaljot s egyben meg is eskettette az egész tanuló ifjuságot a becsület, a tisztesség s az önzetlen hazafiság lobogójára.

Szombaton délelőt *diszközgyülest* tartott Jászkisér képviselőtestülete, melyen *Rónay* Béla főjegyző értékes és nagy hatásu emlékbeszédet mondott II. Rákóczi Ferenc történelmi szerepléséről s a most lefolyt nemzeti ünnep jelentőségéről. A beszéd rendkívüli tetszést keltett.

Jászládány, Alsószentgyörgy, Szentandrárs s a járás Tisza-menti községei is mind ünnepélyes istentiszteletekkel, szép iskolai ünnepekkel és diszközgyületekkel ülték meg a kegyeletes nemzeti ünnepet, mely éppen azért, hogy annyira általános s mindenütt annyira őszinte volt, azért lett hatásában igazán fönséges és lélekemelő.

ami a szerető kezekből a sirgödörbe, a koporsóra gördül.

Tegnap is hullott göröngy bőven a sirgödörbe. Fehér hajú, jószágos öregasszonyt temettek; a sír előtt némán, merev szemekkel, melyekből könny sem tudott kicsordulni, állott az öregasszony egyetlen fia. Nem sirt, nem zokogott, csak nézte erősen a göröngyöket, amik örökre eltakarják előle azt, ki neki a világon legkedvesebb volt. És amikor már leszurták a kis fakeresztet az új sírhalmom elé, csak akkor érezte, hogy mit tesz az: elveszteni örökre egy jószágos asszonyt, aki nekünk édes anyánk volt, aki jobban szeretett bennünket mindenkinél. És ha nincs többé senki, kivel együtt osztoznánk örömlünkben s bánatunkban, akinek elpanaszolhatnók bizvást bajainkat, akkor még egyszer olyan keserves siratni azt az egyet, aki meghalt.

Most a halottak ünnepén felkerestem ezt a frissen, ujonnan hantolt sírt. A flu — javakorbéli, harminc-harmincöt éves férfi, — ott állott ismét némán, mozdulatlanul anyja sírja előtt és azon gondolkozott, hogy miért kell az embernek ezt a keserves kálváriát végig szenvednie. Miért kell valakit annyira szeretnünk csak azért, hogy ha elveszítjük, fájdalom marcangolja érte szívünket. Miért? Felelni nem tudunk rá, de érezzük, hogy nincs fölöslegesebb valami ennél a gyöttrő életnél. Az a gondolkodó férfi sem tudta megérteni, hogy miért ragaszkozhatik valaki az

élethez; ő szívesen eldobta volna a nagy semmisségbe, épen úgy, amint félrerugunk utunkból egy hitvány röget.

Amint így tépelődött, hátulról gyöngéd kéz érintette széles vállát. Megfordult. A gyertyák homályos világánál nem lehetett látni, mint tér vissza a vér abba a halvány, sápadt arcba, mint csillognak a szemek, amik az imént céltalanul meredtek a sötét meszesességbe.

— Te vagy az Margit? — riadt fel ijedten a férfi s hangja bizonytalanul rezgett.

— Én vagyok, felelt a nő; eljöttem, hogy bocsánatért könyörögjek hozzád itt, az édes anyád sírja előtt és tudom, hogy megbocsátasz nekem. Imre! Feledd el a multat, szólj csak egy szót, mondd, hogy megbocsájtasz. Imre, szólj!

Megilletődve léptem öt-hat lépést hátrafelé, aztán megállottam egy sírkő mellett s vártam, ami történni fog.

A férfiban a mult emlékeire felébredt a dac, a sértett önértet.

— Eh! Hazugságot lehel ajkatok, szélszélyes asszonynép! Neked sem kellett akkor, visszaküldted a gyűrűmet, minek jöttél hát most ide?

A nő görcsösen ragadta meg a férfi karját.

— Imre! — mondotta szinte fuldokolva, — ne vess meg, ne ítélj el, ha vétkecs vagyok is. Én szerettelek mindig, szeretlek

H I R E K.

Személyi hir. *Mallár Sándor* szolgabíró f. évi november hó 1-én hathétig tartó szabadságáról visszaérkezett s másnap már elfoglalta hivatalát.

Haláleset. *Walter Sándor*, a pusztakürti uradalom általános tisztelt és érdemes főgépésze, f. évi november hó 2-án élete 57-ik évében, hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése ma, vasárnap délután 3 órakor lesz Jászkiséren, az ottani rk. sírkertben.

Hegedüs Kálmán dr. Budapesten, József-utca 14. szám alatt ügyvédi irodát nyitott. A kiváló képzettségű ügyvédet ajánljuk a jogkereső közönség figyelmébe.

A helybeli ártézi kut engedélyezési tárgyalását f. évi október hó 27-én délelőtt tartották meg *Gosztthonyi Sándor* vm. jegyző elnöklésével az apáti község házában. Miután a szakmérnökök kifogást nem emeltek a furás ellen s mert a furás egyetlen ellenzője, Dósa Géza helybeli földbirtokos is beleegyezett, a furást engedélyezték s felhívták a vállalkozókat: Szeremi Bálintot és Hoffer Lajost, hogy a furást a legközelebbi időben kezdjék meg.

Botrány a Rákóczi-ünnepen. A kegyeletes nemzeti ünnep nagyszerűségét csak egyetlen egy kellemetlen eset zavarta meg járásunkban, — fájdalom — éppen Jászkiséren. Az ottani izraelita hitközség kebelében történt a szégyenletes eset. Mint minden valamirevaló testülete az országnak, úgy a kiséri izr. hitközség is ünnepelni akarta Rákóczi fejedelem dicső emlékét s e végből október 27-én délelőtre diszistentiszteletet hirdetett, amelynek programjába az imádságon kívül egy ünnepi beszéd is fel volt véve. Az elnökség a meghívókat úgy a hitközség tagjai,

most, amikor megalázva magam bocsánato-dért esdek. Imre, mondd ki ezt a szót: megbocsájtok!

Nehéz volna megbocsátani a szeretett lénynek azt, amiért voltaképen nem haragszunk, amit már régen elfeledtünk, amit csak az ajak, de nem a szív ró fel hibául?

A szerető lány kérő szavára, aki megalázta magát s felejteni akarta a multat, a férfi nem tehetett mást, mint hogy átölelje pihegő kebelét és szívéhez szorítsa erős két karjával a karcu liliomtermetet és csókokkal borítsa el a bársonysima orcákat.

A halottak birodalmában, a besüppedt sírhantok tetején e forró csókok hirdették az élet nagy diadalát, amely most vivatott a halál fölött. Ezek a csókok egy új élet kezdetét jelezték, amelyet máttól kezdve él két szerető szív. Ezekből a csókokból tudta meg a férfi a halottak ünnepnapján, hogy élnie kell s ezek a csókok magyarázták meg neki, hogy miért nem utálják meg annyian ezt a keserves életet.

* * *

A sirdombokon sorban egymásután aludtak ki a lobogó gyertyafények s míg a kopasz akácfák alatt két szív áltatta egymást hamis reményekkel, mik nem teljesednek be, örök élettel, melynek talán holnap vége szakad, azoközben vak sötétség szakadt a temetőre és halálos csönd.

mint a hatóságok és egyesületek részére kibocsátotta már, mikor a templomgondnok kijelentette, hogy a templomot a meghívóban jelzett időre ki nem nyitattja, egyáltalán át sem engedi *s nem bánja akár lesz Rákóczi-ünnep, akár nem*, de a templomkulcsokat magához veszi s megmutatja, hogy a jelzett időben abba a templomba ünnepelni ugyan nem fog bemenni senki. — A hitközség elnöksége s a hazafias érzésű hitközségi tagok keserű felháborodással vettek e kegyeletsértő, hazafiatlan és szégyenletes eljárásról tudomást s nehogy alkalmat adjanak egy esetleges nagyobb és még szégyenletesebb botrányra, nyomban intézkedtek, hogy a tervezett szép ünnepély meg sem tartassék. Az elnökség okt. 29-ére közgyűlést is hívott össze e sajnálatos dologban, amelyen az összegyűlt tagok megbotrányozásukat fejezték ki a gondnok eljárása fölött s azt fel is szölitették, hogy tisztségéről mondjon le.

Legilletékesebb foruma előtt a gondnok ur tehát már elvette méltó büntetését, ám ez a büntetés még mindig nem méltó elégtétel Jászkisér hazafias közönségének, amely semmiképen sem, szolgált rá hogy konoszolidált és egészséges társadalmi életének megszűnése földön ismert jó híret indokolatlan érzékenykedésből vagy kicsinyes hiúsodásból éppen a jászkiséri izraeliták kompromittálják.

Ha egyeseknek a kiséri izr. hitközség tagjai közül még mindig fájdalmas a mult évi hitközségi elnökválasztás emléke, illenek, hogy ezt a fájdalmas emléket legalább *hazafias ünnepken* ne siratnák meg nagyon hangosan!

Tolvaj gyári munkás. *Barta Sándor*, egy hajdumegyéből idekerült téglagyári munkás a hét elején kilopta egyik munkástársának, *Kis B. Mihály* apáti embernek a mellényéből az óráját és két darab ezüstláncot. A hatóság megindította ellene az eljárást.

Színészet Jászapáti. Mint már mult számunkban tudattuk, *Tóváry Antal* színigazgató 35 tagból álló társulatával községünkbe érkezik s kedden, nov. 6-án este megkezdí előadásait az iparoskörbe. Első előadásul a Királyszínház nagyszerű énekes színműve, a „Helyreasszony“; második előadásul a legkitünőbb magyar tragédia: „Bánk bán“; harmadiknak: „Gül Baba“, a szenzációs magyar daljáték s negyediknek a „Királytigris“ van kitézve. Az első négy előadásban tehát a társulat minden tagja bemutatkozik. Mindjárt az első este a címszerpet játssza *Szalay Vilma*, a társulat kedves és ügyes primadonnája; a második estén a drámai személyzet játszik, élén a kitünő jellemszínészszel, *Kovács Sándorral*; harmadik estén az operett-személyzet s a negyedikén a vigjáték és bohózat személyzete mutatkozik be. — Számítunk rá, hogy a közönség lelkes pártfogásban részesíti

a jeles társulatot. — Bérelni hétfőtől kezdve állandóan lehet *Tóváry Antal* színigazgatónál az iparoskörben. A bérlet ára 12 előadásra 20 korona.

Megégett kis leány. *Csintó Mária*t, Kis Imre Pál helybeli birtokos 8 éves mostoha leányát a napokban halálra égette a pásztortűz. A szentandrásí határ mellett lévő tanyájukon volt odakinn a kislány s hogy hűvös volt, melegedni akart a páasztortűznél. A kis ruhája azonban tüzet fogott és csakhamar lobogó lángoszlop lett az egész gyermek. Pajtásai, akikkel együtt játszadozott, ahelyett hogy segítettek volna rajta, félelmükben elszaladtak. Így a kis leány iszonyu égési sebeket szenvedett s pár óra mulva nagy szenvedés után meg is halt. Saját vigyázatlanságának áldozata.

Rászakadt a föld. *Fütő András*, *Kakó György* és *Neitfel István* napszamosok a mult hét végén a Tisza medrét ásták a kötelki határban. Munka közben egyszer csak leszakadt a három méter magas partoldal s egyiküket, *Fütő Andrást* maga alá temette. Mire társai segélyére siethettek volna, a szerencsétlen ember már kiszenvedett.

Táncmulatság. A jászkiséri katona ifjuság f. évi november 11-én este a 48-as kör helyiségében táncmulatságot rendez. Belépődíj személyenkint 1 korona.

Igyunk Szántói savanyuvizet!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, hogy a Szántói viz kizárólagos eladását a helyi piac részére megnyertem s e minden tekintetben kiváló savanyuvizet az alábbi rendkívül jutányos áron hozom forgalomba.

A Szántói természetes savanyu forrásvíz különösen a gyomor rendetlen működésénél van javasolva, de mint élvezeti ital, borral is rendkívül kellemes üdítő hatása s hivatta van arra, hogy minden más savanyuvizet kiszorítson a forgalomból.

árak: $7\frac{1}{10}$ literes üveg 30 fillér.
 $13\frac{1}{10}$ " " " 48 "

5 üveg vételénél üvegenként 2 fillér engedmény.

Az üres üvegek — a $7\frac{1}{10}$ -es 6, az $13\frac{1}{10}$ -es 8 fillérért vétetnek vissza.

Kiváló tisztelettel

Imrik József

fűszerkereskedő.

Igyunk Szántói savanyuvizet!

Egy ügyes

k i f u t ó

azonnal felvetelik. Bővebbet a kiadóhivatalban.

DÖRGE KÖZLÖNYE

	ELŐFIZETÉS:		FELELŐS SZERKESZTŐ: DÖRGE FRIGYES.	Szerkesztőség és kiadóhivatal:		
	1/1 sorsjegy az I. osztályhoz	K 12.—		Budapest, V., Zoltán-utca 15.		
	1/2 " " "	K 6.—		kiadótulajdonos:		
	1/4 " " "	K 3.—		DÖRGE FRIGYES BANKHÁZA.		
1/8 " " "	K 1.50					

A szerencse a nép ajakán!

Ez az egész Magyarország az új magyar kir. szab. osztálysorsjáték rendkívüli nyerőesélyeiről beszél és közbeszóval tárgyalja az a páratlan fényes eredmény, amelyet a nálunk vásárolt sorsjegyek elérték.

Hogymilyen meglepő, színtelen szenzációs eredménnyel működik a Dörge Bankház, misem bizonyítja jobban, minthogy eddig nem kevesebb mint

2307 nagy nyereményt fizetett ki.

Egyik főnyeremény a másik után jutott a mi fizetőseinknek és sok közülük gondtalan élethez és teljes gazdasági függetlenséghez jutott egy ily sorsjegy révén.

Az élet legkellemesebb meglepetései közé tartozik, ha a véletlen egy főnyereményre örvendeztet meg és senki sem tudhatja mit rejt a jövő. A szerencse részére mindig tanácsos egy ajtócskát nyitva hagyni.

Alant közlünk néhány népszerű magyar szerencse-közmondást. Legyen bizalommal azon szerencse-közmondáshoz, mely a nevének kezdőbetűje alatt áll és rendelje azon sorsjegyszámot, melyet ugyanazon betű mutat. Ez szerencsét fog hozni önnek!

A kiválasztott sorsjegyszámot csak úgy biztosíthatjuk, ha a rendelést rögtön eszközözi. A legcsekélyebb késedelem nagy vagyon elmulasztását idézheti elő. A

legegyszerűbb, leggyorsabb és legolcsóbb megrendelés postautalványon történik. A cím pontosan és olvashatóan írandó.

A sorsjegyek árai: egész 12... fél 6.— negyed 3... nyolcad 1.50 kor.

Dörge Frigyes
bankháza

Kossuth Lajos-utca 4. sz.
és Zoltán-utca 16. szám.

Magyarország szerencse-közmondásai!

Minden sorsjegy mögött egy főnyeremény lappang!!!

A	B	C	D
Többet ér a sok pénz, mint a sok barát.	Egy gramm szerencse felér egy kiló órszáll.	Nincs könnyebb a tele erszénynél.	Akinek pénze van, esze is van.
E	F	G	H
Pénz uralja a világot.	A szerencse kerek.	Sokáig él, ki gondtalanul él.	Aki mer, az nyer.
I	J	K	L
Dátoré a világ.	Mindenkinek megvan a maga szerencsés órája.	Addig forog a sorsjegy az urnában, míg kihúzzák.	Aki merészen bevág, félig nyert.
M	N	O	P
Jól épít, aki szerencsében bíz.	A véletlen a szerencse komája.	Gazdagság az élet gyökere.	A szerencse és me részeg együtt jár.
R	S	SZ	T
A szerencse vak.	Senkisémet kerülhet el a sorsát.	Arany könnyebben győz a vasnál.	A kívánságokat sokszor a véletlen teljesíti.
U	V	Z	ZS

Dörge Frigyes

Bankháza, a magy. kir. szab. osztálysorsjáték főelárusítója
Budapest, Kossuth Lajos-utca 4.,
 és Zoltán-utca 16. szám.